

dňa 17. mája 1934 strana 33, ktoré vysvetľuje, prečo boli žalobníkovi rodinné prídavky ďalej poukazované, — musel byť napadnutý rozsudok rozviazaný.

Čís. 16749.

Advokátovi neprislúcha za úkony, vykonané v pozostalostnom pokračovaní z poverenia jedného dediča, ďalšia odmena v smysle § 7 vl. nar. č. 95/1923 Sb. z. a n. podľa počtu spoludedičov.

(Rozh. z 27. januára 1938, Rv III 613/37.)

Žalobník, advokát, domáhal sa žalobou odmeny na žalovanej za úkony, ktoré vykonal z jej poverenia ako dedičky v pozostalostnom pokračovaní, a požadoval za tieto úkony aj ďalšiu odmenu v smysle § 7 vl. nar. č. 95/1923 Sb. z. a n. podľa počtu spoludedičov.

Oba nižšie súdy žalobu v časti, týkajúcej sa tejto ďalšej odmeny, zamietly. Najvyšší súd dovoláciu žiadosť žalobníka zamietol.

Z dôvodov:

Nie je oprávnená sťažnosť dovolateľa, že odvolací súd porušil materiálne právo, keď vypovedal, že žalobníkovi neprislúcha ďalšia odmena podľa § 7 vl. nar. č. 95/1923 Sb. z. a n.

V tomto ohľade stačí poukázať na správne stanovisko odvolacieho súdu vyriešujúceho, že v súdenom prípade, keďže ide o úkony vykonané v pozostalostnom pokračovaní, v ktorom žalobník zastupoval a hájil záujmy len jedného dediča proti pozostalosti, nemožno aplikovať ustanovenie § 7 vl. nar. č. 95/1923 Sb. z. a n., lebo toto ustanovenie zrejme pod pojmom »spoločník« nemá na mysli aj ostatných dedičov v pozostalostnom pokračovaní.

Čís. 16750.

Dovozné povolenie, vydané ministerstvom priemyslu, obchodu a živností na základe zák. č. 25/1922, 418/1920 a vl. nar. č. 442/1920 Sb. z. a n., nemôže byť prevedené na inú osobu.*)

(Rozh. z 28. januára 1938, Rv III 617/37.)

V súvislosti s právnou vetou má význam len vzájomná žaloba, ktorou sa žalovaná strana domáhala na žalujúcej zasielateľskej firme medzi iným náhrady škody z toho dôvodu, že žalujúca strana jej nevydala v októbri 1931 dve dovozné povolenia, každé na 500 q pšenice, keď

*) Porov.: Sb. n. s. č. 1209, Úr. sb. č. 2161.

ich cieľom prevzatia došlých 1750 q rumunskej pšenice potrebovala, hoci žalujúca strana tieto dovozné povolenia na základe jej všeobecného plnomocenstva u ministerstva priemyslu, obchodu a živností pre ňu už pred tým zaopatřila; žalovaná strana došlú pšenicu nemohla prevzať a tým jej vznikly rôzne útraty, najmä aj za uskladnenie pšenice v prístavišti.

O b a n i ž š i e s ú d y vzájomnej žalobe v tejto časti čiastočne vyhoveľ. Z d ō v o d o v rozsudku o d v o l a c i e h o s ú d u: Nie je sporné medzi stranami, že dovozné povolenia č. 22.594 a 22.596, o ktoré ide, znely na dovoz 500 q pšenice, a to jednak na dovoz rumunskej a jednak na dovoz juhoslovanskej pšenice. Podľa pripojených objednacích listov malo byť žalovanej strane dodané 1000 q rumunskej pšenice a ďalších 1500 q tiež rumunskej pšenice. Z toho jej došlo podľa protestných listín spolu 1750 q. Nie je ďalej sporné, že žalujúca strana uvedené dovozné povolenia použila pre iné firmy, čo vysvitá inak aj z tej skutočnosti, že žalujúca strana ponúkla žalovanej strane, keď táto od nej požadovala dovozné povolenia na došlú pšenicu, aby túto pšenicu uskladnila v jej skladišti, avšak v skutočnosti jej potom miesto k dispozícii nedala a tak žalovaná strana nútená bola pšenicu uskladniť u firmy S. Treba poznamenať pri tom, že keď žalovanej strane došla rumunská pšenica, boly skladištia plavebného úradu mimoriadne zaplnené, tak že boly priťahy pri vyprázdňovaní člnov. Keby bola mala vtedy žalovaná strana k dispozícii dovozné povolenia, ktoré žalujúca strana nesprávne použila pre iné firmy, bola by mala možnosť aspoň časť došlého tovaru oddisponovať svojim zákazníkom. Svojím nesprávnym postupom žalujúca strana toto znemožnila a zapríčinila, že žalovaná strana musela tovar uskladniť, a to — ako dokazuje pripojené oznámenie o uskladnení firmy S. zo 7. novembra 1931 — pšenicu 1000 q a zaplatila tejto firme za prekladanie pšenice a jej uskladnenie. Pretože vyššie spomenuté útraty vznikly žalovanej strane pri uskladňovaní množstva 1000 q rumunskej pšenice, kdežto dovozné povolenie zadržané jej žalujúcou stranou znelo čo do rumunskej pšenice len na 500 q, patrí žalovanej strane len polovica jej útrat. Podľa prípisov hlavného colného úradu v B. totiž možno použiť dovozné povolenie len na tovar toho pôvodu, ktorý je výslovne v tomto povolení uvedený. Prípadá tedy na zadržané dovozné povolenie len dovoz 500 q rumunskej pšenice, kdežto druhé zadržané dovozné povolenie pre uplatňovaný nárok na náhradu škody neprichádza v úvahu, lebo žalovaná strana nevrdí, že by bola doviezla aj juhoslovanskú pšenicu. Pokiaľ sa týka ostatného množstva uskladnenej rumunskej pšenice, niet preto medzi útratami uskladňovania a neoprávneným zadržaním dovozného povolenia žalujúcou stranou príčinnej súvislosti.

N a j v y š š í s ú d dovoláciu žiadosť žalovanej strany zamietol.

D ô v o d y:

Najvyšší súd nedotknul sa ostatných častí rozsudku odvolacieho súdu, v dovolacom pokračovaní nenapadnutých, a preskúmal ho len v časti, ktorou nebol žalovanej strane priznaný zvyšok jej vzájomnej pohľadávky.

Jedna skupina neprisúdených pohľadávok bola žalovanou stranou uplatňovaná ako náhrada škody z toho dôvodu, že žalujúca strana nevydala v októbri 1931 žalovanej strane 2 dovozné povolenia, každé na 500 q pšenice, keď ich cieľom prevzatia 1750 q rumunskej pšenice firmou G. dodanej potrebovala, hoci žalujúca strana toto povolenie na základe všeobecného plnomocenstva udeleného jej žalovanou stranou pre ňu už pred tým zaopatrila od ministerstva priemyslu, obchodu a živností.

Príčina toho bola podľa tvrdenia žalujúcej strany tá, že ona podľa zvyku zachovávaného vtedy v zahraničnom obchode použila povolení zaopatrených pre žalovanú stranu pre iného dovozcu, a v kritickom čase nemohla žalovanej strane dať k dispozícii povolenia, znejúce na tretie osoby, pre neočakávané nastalú prísnejšiu prax povoľovacieho úradu.

Tento zvyk sama žalovaná strana pripúšťa. Jej svedok Jozef K. udal, že aj žalujúca strana použila (prv) v prospech žalovanej strany dovozných povolení, ktoré boli vystavené pre cudziu firmu.

Tento zvyk nebol však v súlade s právom vtedy platným.

Ide o dovozné povolenia, vydávané na základe zák. č. 418/1920, vl. nar. č. 442/1920 a zák. č. 25/1922 Sb. z. a n. ministerstvom priemyslu, obchodu a živností, ktoré na rozdiel od dovozných listov, upravených zákonom č. 109/1926, vl. nar. č. 124/1927 Sb. z. a n. a ďalšími predpismi, nie sú prevoditeľné na osoby iné s osôb, na ktoré povolenie znie, ako to už Najvyšší súd v rozhodnutí Sb. n. s. č. 1209 z §§ 11 a 12 vl. nar. č. 645/1919 (porovnaj tiež §§ 10 a 11 vl. nar. č. 442/1920) Sb. z. a n. dovodil.

Z tohoto stavu veci ide na javo, že žalovaná strana, trpiac nezákonnú výmenu dovozných listov, spoluzavinila si svoju škodu, keď opatrila dovoz 1.750 q pšenice z cudzozemska bez toho, že by sa bola postarala včas o to, aby mala dovozné povolenie na konkrétnu dodávku po ruke.

Toto však jej žalujúca strana ohľadne druhých 500 q rumunskej pšenice ani dať nemusela.

S tohoto hľadiska odvolací súd právom neuznal žalovanej strane odškodné na časť dodávky, ktorá nemohla byť krytá povolením č. 28.596 k dovozu 500 q pšenice z J u h o s l á v i e.

Je proto nerozhodné, či si žalovaná strana mohla za 24 hodín opatriť u príslušného ministerstva za toto povolenie iné, znejúce na rumunskú pšenicu, nehľadiac na to, že k zisteniu tejto otázky, závislej na uvážení povoľujúceho úradu, nie je spôsobilý dôkaz z n a l - c o m a svedkom, ktorý bol preto právom pominutý.